

In corontaine

Youp van 't Hek

In corontaine

2020

THOMAS RAP
AMSTERDAM

De columns verschenen eerder in *NRC Handelsblad*.

Copyright © 2020 Youp van 't Hek

Omslagontwerp Eva Kohnstamm

Foto auteur Bob Bronshoff

Vormgeving binnenwerk CeevanWee, Amsterdam

Druk Wilco, Zutphen

ISBN 978 94 004 0687 2

NUR 301

thomasrap.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Samantha

Voorwoord

Even eerlijk zijn: ja, ik heb de corona ‘niet meer dan een stevige griep’ genoemd. Waarom? Ik papegaaide een tweetal bevriende dokters na. Nooit doen dus. In die tijd was het virus nog ver weg. In China om precies te zijn. De besmette vleermuizen moesten deze kant nog op komen. Inmiddels weet ik beter. Niet alleen als columnist en flauwe grappenmaker, maar ook als patiënt. Ik heb het virus namelijk inmiddels gehad. Als een van de eersten. En neemt u van mij aan: het was geen feest.

Nee, ik heb niet als een walrus op mijn buik op de ic in een kunstmatige coma gelegen. Ik hapte alleen naar zuurstof en hoestte mijn longen naar de andere kant van de stad. Volgens de artsen heb ik ongelooflijk veel smerige mazzel gehad. Maar mazzel heb ik mijn leven lang al. Ik mag mezelf op veel fronten een behoorlijke geluksvogel noemen. De therapeuten kunnen weinig aan mij verdienen.

Weer een boekje! *In corontaine!* Niet mijn beste woordspeling, maar hij dekt wel de lading. Buiten de columns van afgelopen jaar staat er een wat langer verhaal over mijn levenslange doodsangst in. Niet willen sterven. De motor van mijn bestaan. Mijn zwerftochten over het Parijse kerkhof Père-Lachaise. Tochten die ik iedereen aan kan raden. Zeker als je jong bent.

En waarom het speedbootje van twee miljoen van onze koning zo'n grote rol in dit boekje speelt? Omdat het volgens mij de meest domme en zinloze aankoop ooit is. Zeker voor een uitkeringstrekker. Wat ik ermee wil bereiken? Dat hij zich op een gegeven moment zo schaamt voor deze idiote aankoop dat hij het ding blozend op Marktplaats zet. Voor een tiende van de prijs. En dan? Dan koop ik het.

Ik wens u veel glimlach,

Amsterdam, herfst 2020

Youp van 't Hek

Familiografrede

De zeer oude moeder van een vriendin van mij is onlangs overleden en deze week stonden wij met een flinke club op haar begrafenis. Op verzoek van de overledene was iedereen kleurrijk gekleed, stond er niet zo'n burgerlijke foto van haar op de kist en was het de sprekers uitdrukkelijk verboden om tegen die kist te spreken. Zij was namelijk dood. Dus dat was zinloos. En er waren gelukkig ook geen sombere beroepskraaien van een of andere dure uitvaartboer in tweedehands jacquet. De familie deed alles zelf en dat deden ze goed. Vooral het spreken. Geen sentimenteel gezever, geen gelieg en geen gedraai, maar een realistisch beeld over een niet al te gemakkelijke dame. Van dat laatste soort hou ik. Die herinner je je tenminste. Er zijn zoveel brave dooien die tijdens hun leven geen vlieg kwaad hebben gedaan. Maar daar denk je nooit meer aan.

Het gezellige van deze begrafenis was dat alle sprekers de overledene goed hadden gekend. Dus geen

veel te lang zeverende zeikerd namens collega's, geen goedbedoelende eikel van de bridge- of de tennisclub en gelukkig ook geen tuttige buren. Gewoon familie. Kerstdinerverhalen. Feestjesanekdotes. Vakantieavonturen.

Tot zover niks nieuws onder de zon. Tot er een kleinzoon naar voren kwam. Een al wat oudere jongen, maar nog wel steeds een jongen. Zonder papier-tje of kattedelletje ging hij staan en stak van wal over zijn oma. En die speech was geen speech. Het was een verhaal uit zijn hoofd, maar vooral uit zijn hart. Geestig, vrolijk, kwetsbaar, ontroerend. Het ging over oma en over hem. Die twee. Die combinatie. Oma die niks te doen had in de tijd dat hij lanterfantend studeerde en eigenlijk ook niks zinnigs omhanden had. Al die doelloze uren sleet hij televisiekijkend en witte wijn slempend bij haar zonder dat ze iets zinnigs bespraken. Hij zat in de stoel van zijn overleden opa, zij in haar eigen stoel en zo vonden ze het allebei wel prima. 's Morgens zwaaide oma hem uit naar een of ander zinloos studentenbaantje en 's avonds nestelde hij zich weer in die stoel. Ze waren eigenlijk een bejaard setje. Dit vertelde hij zo eerlijk, zo grappig, zo geestig en vooral zo schaamteloos dat bij mij de tranen over de wangen liepen. Tranen van het lachen. Het eerlijke lachen over de eenzame oma en de zoekende student zonder ambitie. Iedereen herkende de oma, die ruim profiteerde van de gezelligheid van deze wat ontheem-

de kleinzoon en iedereen herkende zichzelf in de doelloze student. Want we hebben natuurlijk allemaal van die jaren gehad. En ik heb ze nog steeds.

Of de jongen lang speechte? Ja! Misschien wel twintig minuten. En als het een halfuur was geloof ik het ook. Te lang? Nee! Van mij had er zo nog een uurtje bij gemogen. Ik stond helemaal achter in de aula en hoorde mezelf stamelen: 'Ga door jongen... meer, meer, meer... meer oma, meer student, meer samen in dat bejaardenflatje.'

Het was pure poëzie. En het aardige was dat na afloop tijdens het drinken van goede witte wijn iedereen het vooral over deze bijzondere speech had. Zonder een kwaad woord over de andere sprekers.

En toen wist ik het zeker: voortaan moeten op alle begrafenissen alle speeches van niet-familieleden verboden worden. Geen ouwehoeren meer uit de werkperiferie van het lijk, geen buurtbarbecuetypes met zouteloze verhalen zonder clou, geen hockey-, voetbal- of andere drinkmaatjes, geen jaarclubgestamel of dispuutsgeneuzel. Gewoon bij wet verbieden. Alleen geliefden, kinderen en kleinkinderen.

En de Dela's en andere uitgestreken uitvaartengerds mogen er ook uit. Gewoon zelf een kuiltje graven of de oven opstoken en onder elkaar het afscheidsfeestje vieren met liefdevolle familieleden.

Over maffia gesproken. Vriend van mij verloor ook zijn moeder en wilde een dag voor de begrafenis sa-

men met zijn zusje nog een keer naar de rouwkamer om naar haar te kijken.

Drie minuten keken ze dankbaar naar het oudje, bedankten het rouwkamerpersoneel en verlieten het gebouw. Dit stond later op de rekening voor 650 euro. Dat zijn nog eens prijzen. Vast in de farmacie gezeten...

Hebberds!

Bovenste beste Duitsers die Oranjes, maar je mag toch wel erg in de lach schieten als je leest dat Trix een kastenwandje in haar nieuwe paleis kreeg dat 300.000 gulden kostte en dat volgens haar door ons betaald moest worden. Waar was dat koninklijke wandje in godsnaam van gemaakt? Bladgoud? Platina? Tanzani-aans grenadille? En wie heeft het in elkaar gespijkerd? Het eerste elftal van de voetbalclub Barcelona?

Ik weet ook wel dat je Trix toentertijd niet naar een Ikea kon sturen om haar later vloekend en tierend een Billy of een Björn in elkaar te laten flansen. Maar 300.000 gulden voor een zootje planken is toch wel erg gortig. Hoeveel kilometer wand is dat wel niet?

Werd sowieso vrolijk van het bericht dat onze koning onlangs in zijn voor 63 miljoen gerenoveerde stulpje is getrokken en dat wij niet mogen weten hoeveel hij hier zelf aan meebetaald heeft. Waarom eigenlijk niet? Andere uitkeringstrekkers moeten toch ook gewoon verantwoording afleggen? Waarom doet ie-

dereen altijd zo krampachtig en nerveus als het om deze ronduit inhalige familie gaat?

Rutte gaat alle inboedelmysteries uitzoeken en volgens hem treft de koning geen blaam. Volgens mij wel. Die gozer is toch niet oliekoekendom en ziet toch wel als er een paar miljoen binnenkomt die niet klopt? We hebben het niet over duizend euro!

Oké, ik begrijp dat Lex niet de hele dag met zijn baard boven zijn eigen cijfertjes kan hangen, maar op dat niveau stel je toch gewoon iemand aan die daar wel verstand van heeft? Een gesjeesde trukendoos van de KPMG of een andere malafide accountant. Kom op zeg.

Maar het waren wel weer heerlijke artikelen om te lezen in deze krant. Alleen daarom al moet de monarchie gewoon blijven. Om ons gezond te ergeren en heerlijk te amuseren. En daarbij: het is ook weer even tijd voor doodgewone duidelijkheid! Die verwende paleisnesten mogen keihard tot de orde geroepen worden. Dat het nou uit is met dat jarenlange gedram over het wel of niet zelf poetsen van hun Groene Draeckje. Alle Nederlanders zorgen voor hun eigen bootjes, dus jullie ook. Klaar! En we vinden het niet erg dat jullie de koninklijke stapelbedden van ons leasen en we willen ze met plezier onderhouden, maar dan gaan we jullie daarbovenop niet ook nog eens met een paar miljoen sponsors voor het onderhoud. Dat heet binnen een normaal bedrijf gewoon valsheid in

geschrifte. Kortom: opzouten met al die middeleeuwse privileges. Aan de slag, hebberds!

Een doodgewone vraag: Waarom kruipt iedereen zo voor deze mensen? Van Agt deed het, Wiegel had er last van, Lubbers helemaal, zelfs Kok bibberde een beetje en Mark doet nu ook steeds raar als het over de poen van Lex & Max gaat. We hebben het over stinkend rijke mensen die hun systematisch bij elkaar gegraaide centen de komende eeuwen met geen mogelijkheid op krijgen. En die voor het vergaren van dit veel te grote kapitaal niets hebben hoeven doen. Uitsluitend vangen! Maar waarom knipt en buigt iedereen zo raar voor die familie? Het zijn doodgewone sprookjesfiguren die af en toe in een gouden koets worden gehesen. En waar Kamerleden aanstellerige hoedjes voor opzetten. Meer niet!

Binnenkort gaat Rutte antwoord geven over de boedelsubsidies en op dat antwoord zitten op dit moment allerhande vuige juristen keihard te broeden. En dat broeden betalen Lex & Max niet. Dat betalen wij. En neemt u van mij aan: na dat antwoord gaat er weinig veranderen. Misschien krijgen ze iets minder vergoed, maar de ten onrechte ontvangen miljoenen van de afgelopen jaren hoeven ze echt niet terug te betalen hoor.

Of ik het erg vind? Ben je gek? Ik gun die mensen hun toneelsubsidie en vermaak me kostelijk met hun aanwezigheid. Daarbij zorgen ze voor meevallers in

mijn eigen leven. Ik laat de komende weken in een van mijn paleizen namelijk een boekenwandje timmeren en kreeg gisteren de begroting van de aannemer. Rond de 2000 euro. Terwijl ik op basis van Trix haar smaak uitgegaan was van minimaal drie ton. Heerlijk toch?